

antage med Sikkerhed, at Finantsudvalget har villet fraraade eller Rigsdagen modsætte sig Bevillingen. Finantsudvalgets Betænkning omtaler nemlig ikke nogen Grund til, at dette Beløb udelades, eller blot nævner, at det agtes udeladt, medens alle de andre Beløb overføres fra det ene Budget til det andet, hvorhos Udeladelsen ganske forbigaas med Tausshed under Forhandlingerne i Folkethinget. Flertallet indstiller denne Udgift til at passere.

Da Afholdelsen af saadanne Udgifter som de under Nr. 54 og 55 omhandlede af de paagældende Kontoer have længere Tids Praxis for sig, og da der vel kan tænkes Tilfælde, hvor det vilde være stemmende med Staternes Løb, om de tvende Ministerier kunne afholde slike Reiseudgifter, egner en nærmere Ordning sig bedst til at foretages under Forhandlingerne om fremtidige Finantslove. Flertallet anser det derfor for tilstrækkeligt, at Opmærksomheden gjentagende er bleven henledet paa dette Punkt, og gjør ingen Indstilling.

Med Hensyn til de Bemærkninger, Revisorerne have gjort udenfor de Poster, angaaende hvilke de have gjort Indstillinger, henvises til Betænkningen. Man har ikke fundet Anledning til at fremdrage nogen af dem.

Udvalgets Mindretal (H. C. Hansen) skal bemærke: Ifølge den Betænkning, der foreligger fra Statsrevisionen angaaende det omhandlede Statsregnskab, har der i denne været meget forskjellige Opfattelser af den Grændse, der ved den midlertidige Finantslov af 1ste April 1881 er draget mellem bevilget og ubevilget; denne Forskjellighed i Opfattelser har ført til den Gruppering af Statsrevisorerne, paa meget afvigende Stand-

punkter, som er meddelt i Begyndelsen af Udvalgets Flertals Betænkning.

Da min Opfattelse af den nævnte Grændse falder sammen med Revisorerne Høgsbro og Hørups, og da jeg finder den, af dem i Indledningen til Statsrevisionens Betænkning, givne Motivering af deres Standpunkt, at være særdeles grundig oplysende og udtømmende, maa jeg tillade mig her at fremhæve Følgende af denne:

„Den midlertidige Finantslov“ er indkommen i vort Finantsystem som en Nødhjælp ifølge den praktiske Trang, der til Tider har vist sig for at skaffe Hjemmel til Statternes Opkrævning og Udgifternes Afholdelse i Begyndelsen af et Finantsaar, naar den ordinære Finantslov ikke inden 1ste April har været endelig vedtagen. Denne praktiske Fornødenhed har krævet en Bemyndigelse til at fortsætte Finantsforvaltningen udover det afsluttede Finantsaar, og Bemyndigelsen er givet som en Bevilling til „foreløbig at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler“, dog med den Begrænsning, at det fremlagte Finantslovsforlags „Hovedsummer og særskilte Poster... ikke overstrides.“ Heraf følger:

1. Det fremlagte Finantslovsforslag har ifølge den midlertidige Lov kun den indskrænkende (negative) Betydning, at det begrænsler Regjeringens Bemyndigelse, hvor denne efter de hidtil gjældende Regler har havt et større Omfang end efter Finantslovsforslaget. Derimod giver Finantslovsforslaget ingen positiv Hjemmel for nogen Udgift, som ikke allerede følger af de hidtil gjældende Regler. Med andre Ord: Alle Nedsættelser paa Finantslovsforslaget have Lovkraft, alle Forhøielser og alle nye Udgifter ere ubevilgede.

2. De Ændringer, som de hidtidige Bevillinger maatte være undergaaede ved Finantslovsforslagets Behandling i Thingene, ere uden bindende Virkning og kunne hverken forøge eller formindske Administrationens Besøielse. En af Thingene vedtagen Forhøielse eller en vedtagen Nybevilling maa ikke bringes til Udgift og en Nægtelse eller Nedsættelse, selv af begge Thing, vil ikke juridisk udelukke Regjeringen fra at anvende den hidtil løbende Bevilling. Under regelmæssige Forhold,